

Μουσική στην Αυλή (των θαυμάτων)

Του Δημ. Τζουμάκα

-Γεια σου Σταμάτη, μου λέει.

Καρφίτσα δεν πέφτει στο Κυριακάτικο γυρφοπάζαρο του Θησείου. Παρατηρείται μία μάζωξη των χαμηλών και ανύπαρκτων εισοδημάτων, ενίστε επελαύνουν και φτηνιάρηδες εκπρόσωποι των βιοείων προαστίων, που δεν έχουν που να βάλουν το τζιπ, αλλά γενικώς επικρατούν οι μετανάστες. Χέρια απλώνονται λαδωμένα, άφραγκα, εκξεματικά προς ευτελή αντικείμενα, τα αγγίζουν, τα πιάνουν, τα μαλάζουν και τα αφήνουν συνήθως απαξιωτικά, διαφωνώντας κάθετα με την τιμή.

-Πόσα ντίνεις κύριος; παξάρι κανούμε.

Ένας μονοπόδαρος ακκορδεονίστας στηριζόμενος στην πατερίτσα του, πλάι σ'ένα τρύποδο σκυλί (!) παίζει σλάβικες και τσιγγάνικες μελωδίες τραγουδώντας απίθανα. Με πάθος. Ως ουρδιαχτό απροσδιόριστου ζώου που του πήρανε το ταίρι, σαν με μια θηλιά γύρω από το λαιμό του, σε δόκανο πιασμένος εν μέση οδώ, τραβάει σαν τις μύγες

Αμ δεν δίνω! Κάθομαι και τρώω το κουλούρι μου στη μάντρα του Κεραμεικού μαζί με ελάχιστα σπουργίτια, ενώ ένας παπατζής πάει τα χέρια του βολίδα και τον κοιτάζει με γουρλωμένα μάτια ο υπάλληλος της δημοτικής αστυνομίας και του χύνεται ο φρατές.

Αλλάζοντας θέση, περνάω μέσα από το κυρίως παξάρι, όπου βλέπω στον ανοιχτό χώρο μία μελαχρινή κυρία, υπέροχο δείγμα της φυλής των Ρομά, να θηλάζει ένα νήπιο και δίπλα της ένα γυφτάκι κάνει κακά του, στο χορτάρι.

«Προ-σο-χή στα πορτοφόοσολια» διαλαλεί με την ντουντούκα ο οργανωτικός γραμματεύς του παξαριού. Ποια πορτοφόλια; Μας τα πήραν οι τοκογλύφοι, οι μιζαδόροι, οι ωραίοι. Άμα με το καλό επιστρέψουμε στην κατοχική δραχμή δεν θάχουμε μόνο πορτοφόλια... Σακούλες και Πάμπερς θάχουμε, βιουνό. Θα μας λείπουν βέβαια ο Άκης που έπεισε από το μηχανάκι, η Μιμή και το ζεϊμπέκικο.

Πλησιάζοντας προς την έξοδο της οδού Πειραιώς κάποιος με φωνάζει.

-Τη γνωστή άρια από την Κάρμεν του Μπιζέ, Χατζιδάκι και Θεοδωράκη.

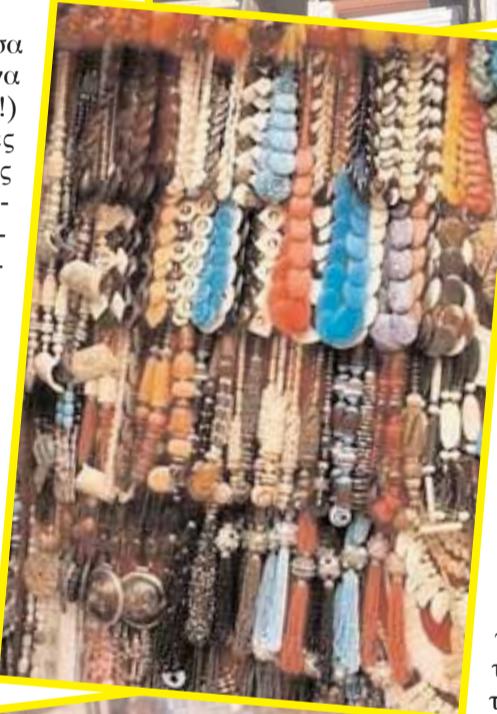
-Το αγαπημένο σας χρώμα;

-Το μπλε κομπάλτης θάλασσας, το μπλε του λαζουρίτη λίθου (lapis lazouli). Συγκλονιστική μουσική, βαλκάνια, σαφώς προλεταριακή, σαφέστερα ανα-γεννησιακή, βασιλική στην Αυλή. Των θαυμάτων. Μαζεύεται η μαρίδα, μαζεύονται κι οι λούμπεν, οι παρίες, η Μαρία των ανέμων, οι αλλόφρονες κι ακούν με ανοιχτό στόμα το μάγο. Κι όλοι δίνουν τον οβιόλο τους, όλοι θέλουν να τον σώσουν, οι μούργοι, οι αυτοκαταστροφικοί, οι έφηβοι, οι συνταξιούχοι, οι θηλάζουσες μητέρες.

Επιστρέφοντας διαβάζω στο τρένο συνέντευξη «της χαρισματικής καθηγήτριας της Ανωτάτης» σχολής... κακών τεχνών κ. Μαρίνας Λαμπράκη Πλάκα (που απαντά σε ενα ψευδοπροστικό κατασκεύασμα):

-Τι τραγούδι σφυρίζετε κάνοντας ντουζ;

-Το παιδί τους κατάπιε μέσα σε δύο λεπτά, ένα νόμισμα των δέκα σεντς και τρέχουν να το σώσουν.

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

76

77

78

79

80

81

82

83

84

85

86

87

88

89

90

91

92

93

94

95

96

97

98

99

100

101

102

103

104

105

106

107

108

109

110

111

112

113

114

115

116

117

118

119

120

121

122

123

124

125

126

127

128

129

130

131

132

133

134

135

136

137

138

139

140

141

142

143

144

145

146

147